

Hồi 10

Thoát hiểm gặp đại điều chủ nhân.

Lộ tuyệt kỳ nhận người một phái.

Như chim được xỏ lồng, Vương Thế Kỳ vừa chễm chệ trên lưng đại điều vừa hể hả nhìn bầu trời rộng lớn đang phủ chụp lấy mặt đất mênh mang.

Hưởng được kỳ thú này Vương Thế Kỳ còn cảm nhận được sự nhỏ nhoi yếu đuối của con người đối với trời đất bao la. Con người nhỏ nhoi là vậy nhưng ai ai cũng ôm ấp một cao vọng cao ngất trời. Và để thực hiện được cao vọng, có không ít người sẵn sàng nhúng tay vào máu, không từ bất kỳ thủ đoạn nào để thỏa mãn bản thân.

Tôn Lãnh Thu vì cương quyền chưởng môn nhân Hoa Sơn phái, vì lão nhân ở trong Phong Nha huyết động thì vì Vạn niên địa tuyệt quả, và Lưu Trúc Hàn thì khó có thể nói là hấn chỉ vì một chút tị hiềm khi nghe Vương Thế Kỳ bảo hấn đã có những hành vi không được quang minh chính đại. Hấn phải còn vì một tham vọng nào khác, một ý đồ nào khác chứ không phải không.

Vừa ngẫm nghĩ đến thế thái nhân tình, Vương Thế Kỳ vừa thông thả nếm vị ngon ngọt của từng quả cây do đại điều cố tình mang đến.

Và khi Vương Thế Kỳ đang suy nghĩ về một tham vọng nào khác của Lưu Trúc Hàn, Vương Thế Kỳ chợt động tâm đến một việc khác, có liên quan đến Lưu Trúc Hàn.

Muốn kiểm chứng lại mối nghi ngờ này, đồng thời Vương Thế Kỳ cũng muốn quay lại Bạch Phong sơn. Tuy Vương Thế Kỳ tin chắc rằng hài cốt của song thân khó có thể tồn tại được đến lúc này, nhưng dẫu sao Vương Thế Kỳ cũng phải nhìn được tận mắt mới yên tâm, Vương Thế Kỳ cúi người xuống định bảo đại điều hãy hạ xuống. Vừa khéo, đại điều đúng vào lúc đó cũng giảm tốc độ và hạ dần dần xuống.

Từ bên trên nhìn xuống, trải dài ở phía dưới Vương Thế Kỳ lúc này là một dải rừng rộng bạt ngàn. Tuy thế không hiểu tại sao đại điều lại cứ chú ý ngay vào dải rừng xanh thẫm đó.

Vương Thế Kỳ động tâm nói, "Điều huynh, đây là chỗ lưu ngụ của điều huynh à?"

Đại điều vẫn tiếp tục lao xuống dù rằng đại điều rõ ràng là đang lắc đầu vài lượt biểu thị cho Vương Thế Kỳ biết rằng cánh rừng này không hề là chỗ lưu ngụ của đại điều.

Vương Thế Kỳ lại nghĩ thầm, "Nếu không phải chỗ lưu ngụ của đại điều thì tại sao đại điều lại lao xuống? Không lẽ ở phía dưới đang xảy ra việc gì đó mà đại điều muốn ta can thiệp? Hay đây là chỗ lưu ngụ của quái xà và đại điều muốn ra tay diệt nốt những quái xà còn lại?"

Đang lúc tâm trí mãi suy nghĩ theo những điềm đáng ngờ này, Vương Thế Kỳ đồng thời cũng giương mắt như muốn nhìn xuyên qua những tán lá dày đặc và nhìn thấu suốt đến tận phía dưới.

Phần thì tán lá quá dày, phần thì hoàng hôn đang buông dần xuống nên Vương Thế Kỳ dù có mục lực tinh tường đến đâu cũng không nhìn thấy được bất kỳ điềm gì khả nghi.

Nhưng bù lại với thị tuyến bị che khuất, thính lực của Vương Thế Kỳ chợt nghe được một thanh âm lãnh lốt vang lên, "Xí điều, sao đến bây giờ ngươi mới quay về? Ngươi làm cho ta lo chết đi được.?"

"Soạt ?"

Xuyên qua tán lá dày như một mũi tên, đại điều liền an tường hạ thân xuống ngay bên cạnh một mỹ nhân diễm lệ.

Từ lúc nghe được tiếng kêu lãnh lốt trên, Vương Thế Kỳ đã kịp kinh nghi, "Xí điều? Không lẽ đại điều này lại có chủ nhân? Và không lẽ nữ nhân có giọng nói lãnh lốt kia lại là chủ nhân của đại điều?"

Vừa nghĩ đến đây thì dung nhan tuyệt phẩm của mỹ nhân liền đập vào mục quang Vương Thế Kỳ.

Trong khi Vương Thế Kỳ lặng người trước một trang giai nhân tuyệt thế thì đại điều đã dùng đầu và một bên cánh cựa dựa vào chủ nhân của nó.

Ngược lại, mỹ nhân bắt phàm kia vì không nhận ra sự hiện diện của Vương Thế Kỳ nên cũng vô vậ và ôm chầm lấy đại điều.

Hoàn toàn bất ngờ trước cử chỉ này của mỹ nhân tuyệt sắc, nàng ta định ôm chầm lấy đại điều, nhưng đâu ngờ rằng còn có cả một người nữa đang ngồi ngay trên lưng đại điều, nên vòng tay của nàng làm gái không chạm phải Vương Thế Kỳ.

Vương Thế Kỳ chỉ kịp kêu lên, "cô nương... " cùng lúc với động tác rút tay lại của nữ lang. Vương Thế Kỳ cũng vội vàng tụt xuống ở phía bên kia lưng đại điều.

Nhưng một điều bất ngờ nữa đã xảy ra. Đại điều không hiểu sao lại đột nhiên nâng cánh ở phía bên kia lên đúng vào lúc Vương Thế Kỳ định tụt xuống. Cử động này của đại điều khiến Vương Thế Kỳ không những không tụt xuống được mà còn bị lực đạo từ chiếc cánh to lớn của đại điều hất ngược sang phía bên kia.

Hoảng hồn, Vương Thế Kỳ với lời nói đang dang dở chợt kêu tiếp, "Điều huynh, dừng!?"

CÓ kêu cũng đã muộn, và mọi diễn biến liền xảy ra nhanh đến không ngờ.

Vương Thế Kỳ vì không muốn để thân mình phải va vào nữ lang tuyệt sắc kia liền vận dụng khinh thân pháp để cấp tốc lạng người sang một bên.

Cùng một lúc với Vương Thế Kỳ, khi nữ lang kia kịp nhận ra là còn có một người nữa đang hiện diện ở đây và sắp sửa va vào nàng, nàng ta vừa dịch chuyển thân hình để lách tránh vừa lạnh lạnh thét lên tức giận, "Xú tiểu tử muốn chết!" Kèm với lời thét, nữ lang nọ không những đã lạng thân lách tránh mà còn nâng cao ngọc thủ và quật vào vương THẾ Kỳ một luồng lực đạo.

"Vù vù?"

Nàng ta đã nhanh nhưng nàng ta lại không ngờ cùng lúc đó Vương Thế Kỳ đang thi triển khinh thân pháp để tránh việc va chạm với nàng nên chưởng kinh của nàng liền rơi vào khoảng không.

Không tin vào việc người lạ mặt kia buộc phải thi triển khinh thân pháp vì muốn tránh sự va chạm với nàng, nữ lang kia lại tưởng đâu tên xú tiểu tử đó đang muốn hí lộng nàng, nàng ta lại quát, "Hừ, dù ngươi có muốn cũng đừng hòng thoát được sự trừng trị của ta. Đỡ chưởng!?"

"Vù vù?"

Thân thủ của nữ lang đó thật khinh linh. Chưởng thứ hai của nàng ập đến thật nhanh khiến Vương THẾ Kỳ phải luống cuống.

May mà bộ pháp Nhất ma chi vạn ma của Vạn thế ma quân đã được vương Thế Kỳ tập luyện nhuần nhuyễn đến mức độ thi triển tùy tâm, nên Vương Thế Kỳ cũng kịp lẩn tránh trong lúc nhất thời với tiếng hô kèm theo, "Cô nương hãy dừng tay đã nào!?"

Hoa dung lập tức đỏ bừng lên, nữ lang nọ buông ra một tiếng thét giận dữ, "Xú tiểu tử khả ố, ngươi còn kêu ta dừng tay nữa à? Dừng này, tiếp chưởng của ta này!?"

"Vù vù?"

"Vù vù ?"

Song thủ của nàng ta lập tức bủa vây Vương Thế Kỳ từ bốn phương tám hướng, như muốn trong loạt chương này nàng ta phải hạ thủ Vương Thế Kỳ cho bằng được thì nàng ta mới hả giận.

Sau một lúc bàng hoàng hoang mang, Vương Thế Kỳ đã phân nào bình tâm trở lại! Và trước những loạt chương cực kỳ hung hãn của nữ lang, Vương Thế Kỳ dường như không còn lúng túng nữa.

Thản nhiên dịch chuyển thân hình giữa những loạt chương phong của nữ lang như hồ điệp xuyên hoa, Vương Thế Kỳ vừa ung dung phát thoại, "Cô nương xin hãy nghe tại hạ nói đã. Tại hạ không ngờ điều huynh lại có chủ nhân nên đã làm cho cô nương phải giật mình.

Tại hạ...?"

Giận giữ vì với bao nhiêu chương lực đó nhưng lại không động được dù chỉ là một chéo áo của tên xú tiểu tử khả ố, nữ lang nộ thét lên, "Có chủ nhân thì sao mà không có chủ nhân thì sao? Người còn mồm mép bảo là làm cho ta giật mình nữa à? Nếu đã biết vậy tại sao người không chịu bó tay chờ ta phát lạc? Đờ này!?"

"Vù vù ?"

Bao lâu rồi, hể Vương Thế Kỳ gặp phải người nào thì nếu không bị người đó với mưu độ xảo quyết giết hại cũng bị vây công mà không chịu nghe Vương Thế Kỳ biện minh. Và lúc này, Vương Thế Kỳ thấy rằng nữ lang kia chỉ vì một chút hiểu lầm đã oang oang mở miệng đòi ra tay phát lạc. Vương Thế Kỳ bắt đầu động nộ.

Vương Thế Kỳ gầm lên, "Cô nương thật sự muốn phát lạc tại hạ ư?"

Để xem bản lĩnh của cô nương như thế nào đã. Đờ thì đờ.?"

Vì đang động nộ nên Vương Thế Kỳ không buồn nghĩ đến chuyện tránh né nữa. Và Vương Thế Kỳ rắp tâm là người cho nữ lang kia một bài học.

Tiếng gầm còn đang vang động Vương Thế Kỳ liền hươ tay định xuất phát kỳ chiêu.

Đại điều sau cái hất cánh không hiểu là vô tình hay hữu ý, giờ lại thấy một bên là chủ nhân, một bên là ân nhân đang so chiêu tỉ chương và có lẽ đại điều cũng phân biệt được là giữa hai người ai có bản lĩnh cao thâm hơn ai nên ngay lúc Vương Thế Kỳ định xuất chiêu, đại điều liền lạng người lao đến và đứng xen vào cả hai.

Nữ lang và Vương Thế Kỳ bất ngờ trước tình huống không lường trước này bèn đồng loạt thu chiêu hoặc chuyển đổi hướng của chiêu công Nữ lang còn kêu lên, "Xí điều, ngươi điên rồi sao? Mau tránh sang một bên nào." Và Vương Thế Kỳ cũng quát, "Điều huynh làm gì vậy?"

Mặc cho cả hai muốn quát muốn kêu gì cũng được, đại điều cứ ung dung đi lại ở giữa hai người, bất chấp cả hai đang tiếp tục dịch chuyển bộ vị để tìm đến nhau và ra chiêu tấn công vào nhau.

Hiểu được tánh tình của đại điều và hiểu rằng không phải ngẫu nhiên mà đại điều có hành vi kỳ quặc này. Vương THẾ Kỳ dần dần vui đi con động nộ và lớn tiếng hỏi, "Có phải Điều huynh không muốn hai ta tiếp tục giao đấu không?"

Đại điều gật đầu vài lượt.

Y tứ của đại điều thế là rõ ràng nhưng nữ lang kia vẫn cứ gắt âm lên, "Xí điều, hôm nay ngươi làm sao vậy? Ngươi không chịu nghe lời ta thật sao? Tránh sang một bên nào!?"

Đương nhiên là đại điều không hề có ý định tránh sang một bên như lời nữ lang kia sai bảo. Đại điều không những vẫn trùng trùng đứng giữa cả hai mà còn dùng một bên cánh để cố gạt Vương Thế Kỳ sang một bên.

Tuy mới chỉ biết đại điều lần này lần đầu nhưng Vương Thế Kỳ không hiểu tại sao lại dễ dàng tương thông tâm ý với đại điều như giữa cả hai đã quen biết nhau từ lâu lắm rồi.

Vương Thế Kỳ cười lớn, "Ta hiểu ý điều huynh rồi. CÓ phải điều huynh sợ ta làm hại quý chủ nhân không? Được rồi, ta hiểu cả rồi.

May mà còn có điều huynh nhắc nhở. Ta là nam nhân sao lại chấp nhất nữ nhân được, có phải thế không điều huynh?"

Những lời nói của Vương Thế Kỳ cộng với những lần gật đầu hàm ý tán thành của đại điều khiến cho nữ lang kia giận giữ.

Nàng ta thét lên đến lạc giọng, "Xí điều, cả ngươi nữa, ngươi cũng khinh thường Văn Phi Yến này đến thế sao? Được, chờ ta phát lạc xong tên xú tiểu tử kia sẽ xử trí đến ngươi. Tránh ra nào.?"

Miệng bảo xí điều tránh nhưng Văn Phi Yến lại lẳng không lao vượt qua khỏi đầu xí điều. Và từ bên trên, Văn Phi Yến vừa quật xuống Vương Thế Kỳ một luồng chưởng lực cả thể vừa rít lên, "Xú tiểu tử, nằm xuống.?"

Đại điều tuy bất ngờ trước hành vi của chủ nhân nhưng cũng kịp nghiêng đầu nhìn về phía Vương Thế Kỳ. Vương Thế Kỳ không bắt gặp cái nhìn này của

đại điều nhưng tâm ý đại điều như thế nào thì Vương Thế Kỳ đã hiểu. Bất cười lớn, Vương Thế Kỳ ung dung bảo Văn Phi Yên, "Văn cô nương, tại hạ đâu nề lòng kỳ vọng của điều huynh. CÔ nương bắt tất phải giận dữ như vậy. Nếu cần, xin cô nương nhận một lễ này của tại hạ gọi là tạ tội với cô nương.?"

Với bộ pháp Nhất ma chi vạn ma, Vương Thế Kỳ vừa ung dung luôn qua lách lại trong luồng lực đạo của Văn Phi Yên, vừa vòng tay lên và thật sự hành lễ về phía Văn Phi Yên.

Đang khi đại điều gục gặt đầu tỏ ý hài lòng trước hành động của Vương Thế Kỳ thì Văn Phi Yên lại hét toáng lên, "Xú tiểu tử, ai cần người phải tạ tội. Người khinh thị ta quá lắm! Đỡ này, tiếp chiêu này, còn nữa này!?"

"Vù vù ?"

Do có sự gói gắm của đại điều, từ lúc đó, Vương Thế Kỳ chỉ bằng vào bộ pháp để tránh né mà thôi. Vương Thế Kỳ không còn xem trọng những đợt chưởng phong đầy giận giữ của Văn Phi Yên nữa nên sự động nộ của Vương Thế Kỳ tiêu tan từ lúc đó.

Càng đánh càng trượt và càng trượt bao nhiêu Văn Phi Yên càng mệt bấy nhiêu. Sau cùng, khi biết là mãi mãi sẽ không làm gì được Vương Thế Kỳ, Văn Phi Yên hậm hực gào lên, "Người xem thường ta, xú tiểu tử, người dám xem thường ta.?"

Thấy Văn Phi Yên đã mệt thật sự và tin rằng rồi nàng sẽ hiểu nếu ngay bây giờ Vương Thế Kỳ lợi dụng dịp này để giải thích cho nàng nghe. Vương Thế Kỳ bèn mấp máy môi định thực hiện ý định. Nhưng đúng lúc đó, từ phía xa chợt có âm thanh vang lên, "Văn muội, ai dám xem thường Văn muội? CÓ biểu huynh đây. Để biểu huynh trừng trị kẻ đó cho Văn muội hài lòng.?"

"Vút ?"

Giữa đương trường liền xuất hiện một vị thiếu gia với phong tư tiêu sái và thân thái uy dũng đến khiếp người.

BỎ lỡ mất dịp giải bày với chỉ một mình Văn Phi Yên, Vương Thế Kỳ vì không muốn bị vị thiếu gia kia phải hiểu lầm thêm một lần nữa nên vội vàng phát thoại, "Tại hạ Vương Thế Kỳ. Mong nhân huynh nghe tại hạ phân giải đôi lời.?"

Khinh khinh ném về Vương Thế Kỳ một tia nhìn sắc lạnh, vị thiếu gia kia hừ mũi, "Hừ, hóa ra chỉ là một kẻ ba phần giống người hai phần giống quỷ. Người hãy nhìn lại bộ dạng của người xem, ngử như người mà đáng đối thoại với bọn thiếu giáo chủ sao?"

"Thiếu giáo chủ? Là giáo phái gì đây?" Vương Thế Kỳ sau lúc hoang mang vẫn vội vàng giải thích, "Hóa ra là thiếu giáo chủ. Nhưng dù sao xinh thiếu giáo chủ hãy nghe tại hạ nói đã.?"

Không để cho Vương Thế Kỳ kịp nói và hoàn toàn không quan tâm đến Vương Thế Kỳ, vị thiếu giáo chủ quay sang hỏi Văn Phi Yên.

"Văn muội, có phải là gã không?"

Ngược lại với sự vồn vã của vị thiếu giáo chủ, Văn Phi Yên hầu như không lấy gì làm mừng dù rằng người vừa xuất hiện đang thân thiết gọi nàng là "Văn muội". Nàng cộc lốc đáp lại, "Không phải hử thì còn ai?"

Vờ như không để ý đến thái độ lợt lạt của Văn Phi Yên, vị thiếu giáo chủ vừa nghe Văn Phi Yên nói xong liền chớp động thân hình, "Xú tiểu tử, vậy thì ngươi có chết cũng là đáng! Nằm xuống nào.?"

"Vù vù ?"

"Lại thêm một kẻ đòi giết ta nữa? BỘ dạng của ta chắc là rất giống với chỗ để người khác trút giận sao? Hừ, ta không động chạm đến hử mà vị cô nương họ Văn kia cũng không cầu cạnh hử, việc gì đến hử mà hử lại hùng hổ với ta? Ta không nhịn được nữa rồi.?"

Tuy trong lòng bảo như thế nhưng Vương Thế Kỳ trước khi ra chiêu cũng vội liếc nhìn về phía đại điều một lượt. Và khi Vương Thế Kỳ nhận thấy là đại điều đang ung dung đứng cạnh Văn Phi Yên và cùng với Văn Phi Yên đứng lược trận, Vương Thế Kỳ dự hiểu được ý tứ của đại điều.

Vương Thế Kỳ được dịp phát tác, "Chỉ vì bộ dạng của ta mà ta đáng chết sao? Xem chiêu này.?"

"vụt vụt ?"

với Chỉ một tay, Vương Thế Kỳ ngang nhiên chọc thẳng vào luồng lực đạo của vị thiếu giáo chủ. Sau khi đã chọc được tay vào, Vương Thế Kỳ khoa tả một cái, khoa hữu một lượt, khiến vị thiếu giáo chủ kia ngay chiêu đầu đã phải thất điên bát đảo.

Mục kích được thân thủ của Vương Thế Kỳ, Văn Phi Yên từ phía ngoài chọt kêu lên, "Thập chỉ truy hồn! Dừng lại nào, thiếu giáo chủ.

Cùng một lúc với Văn Phi Yên, vị thiếu giáo chủ vừa thối lùi trước thủ pháp siêu tuyệt của Vương Thế Kỳ vừa cả tiếng kêu lên, "Là Thập chỉ truy hồn ư? Ngừng lại!?"

"Vút ?"

Nhìn vị thiếu giáo chủ tuy đã nhảy lui một khoảng xa nhưng trên gương mặt vẫn còn đọng lại vẻ sững sờ và ngạc nhiên đến thất sắc, Vương Thế Kỳ vụt kêu lên hỏi, "Thế nào? Thiếu giáo chủ đã sợ rồi sao?"

Gương mặt chợt trầm xuống, vị thiếu giáo chủ chưa kịp nói gì thì Văn Phi Yên đã hỏi xen vào, "Ngươi thật sự là ai? Sao biết tuyệt kỹ này của bốn giáo?"

Đến lượt Vương Thế Kỳ ngạc nhiên, "Văn cô nương nói vậy là sao?"

Không lẽ nhị vị đây đều là người của Huỳnh Liên giáo ư?"

Vị thiếu giáo chủ rít lên, "Đến bây giờ ngươi mới biết sao? Trả lời đi! Văn muội của bốn thiếu giáo chủ vừa hỏi ngươi đó.?"

Lùi lại hạ bước dài, Vương Thế Kỳ vì bàng hoàng nên không thể nói lên thành lời.

LỘ vẻ nghi ngờ, Văn Phi Yên vang lớn tiếng hơn, "Sao rồi? Ngươi đã cảm rồi sao? Nói đi chứ. Tại sao ngươi lại biết Thập chỉ truy hồn, một tuyệt kỹ của bốn giáo?"

Vương Thế Kỳ đáp trong sự thảng thốt, "Là do gia mẫu truyền thụ.?"

Văn Phi Yên nói, "Gia mẫu? Mẫu thân của ngươi là ai? Danh tánh như thế nào? Sao mẫu thân của ngươi lại biết đến tuyệt kỹ này mà truyền thụ cho ngươi?"

Vương Thế Kỳ không thể không đáp, "Vì gia mẫu chính là môn hạ của Huỳnh Liên giáo. Tên húy của gia mẫu là... ?"

"Câm! Môn nhân của bốn giáo bao gồm bao nhiêu người không lẽ bốn thiếu giáo chủ không biết rõ sao? Trong môn nhân bốn giáo nào có nữ nhân nào sinh ra một xú tiểu tử như ngươi mà ngươi nhận bừa chứ?"

Nếu vị thiếu giáo chủ chỉ vì lý do này mà giận dữ với Vương Thế Kỳ thì không hề sai chạy. Vì Vương Thế Kỳ đang tìm tòi biện minh cho mẫu thân, "Thiếu giáo chủ không biết cũng phải thôi. Vì gia mẫu xa rời Huỳnh Liên giáo tính đến nay đã mười mấy năm rồi.?"

Vị thiếu giáo chủ nhếch môi cười giễu cợt, "Là mười mấy năm?"

Ngươi thử nói cho rõ xem. Hừ, bốn thiếu giáo chủ còn muốn biết là ngươi định đối gạt như thế nào nữa.?"

Mười mấy năm thì Vương Thế Kỳ không sao biết được chính xác, vì ngoài mười hai năm cùng chung sống với mẫu thân ra, Vương Thế Kỳ nào biết là thời gian bị giam hãm ở Thủy trung nhược thủy dài lâu bao nhiêu mà nói cho chính xác.

Tuy nhiên chính Văn Phi Yên đã giúp đỡ Vương Thế Kỳ vượt qua cảnh khó khăn này khi nàng ta nói, "Đích xác là mười bảy năm nếu như người đúng là do Vi di di sinh thành. Người nói đi, người họ Vương còn Vi di di thì có trượng phu cũng ở họ Vương, có phải mẫu thân người và Vi di di của ta là một hay không?"

Wương Thế Kỳ ngơ ngác, "Mười bảy năm? Không lẽ ta đã lưu lại Thủy trung nhược thủy những năm năm ư? Lâu đến thế sao?"

Vì Vương Thế Kỳ mãi ngơ ngác nên không thể mở miệng đáp lại câu lục vấn của Văn Phi Yên. Trong khi đó vị thiếu giáo chủ thì vẫn khăng khăng cho Vương Thế Kỳ đang tìm cách để tiếp tục đối trá, nên khinh khỉnh bảo, "Văn muội chớ làm lẫn mà vội mừng. Vi lệnh sư có nhan sắc đẹp đẽ là vậy thì làm gì có một khuyến tử như hấn. Nếu không nặng tay với hấn thì đừng mong gì hấn khai thật. Xú tiểu tử, hãy xem Thập chỉ truy hồn của bổn thiếu giáo chủ đây?"

"Vút vút?"

Miệng nói tay xuất chiêu, và chiêu công của vị thiếu giáo chủ đúng là Thập chỉ truy hồn của Huỳnh Liên giáo.

Nhận diện được tuyệt kỹ này, đáng lẽ Vương Thế Kỳ phải tránh đi và tự nhận bản thân đúng là người cùng một giáo phái, nhưng Vương Thế Kỳ lại giận dữ khi nghe chính miệng của vị thiếu giáo chủ đã ngang nhiên thóa mạ và gọi Vương Thế Kỳ là "khuyến tử". Cái giận này lại còn chất chồng thêm cái giận khác khi Vương Thế Kỳ thấy chiêu công của vị thiếu giáo chủ chính là một độc chiêu như muốn dồn ngay Vương Thế Kỳ vào tử địa. Quá giận, Vương Thế Kỳ không nói không rằng cứ ngang nhiên dùng Thập chỉ truy hồn đỡ ngay vào Thập chỉ truy hồn của vị thiếu giáo chủ.

"Vù vù?"

"âm...?"

Wương Thế Kỳ nguyên vị còn vị thiếu giáo chủ thì thoái hậu ba bước. Không cần là danh gia võ học cũng đủ biết là ai đã thắng ai.

Nhưng vị thiếu giáo chủ nào cam tâm chịu bại. Vị thiếu giáo chủ gầm lên với đôi mắt tóe hung quang, "Khá lắm! Nhưng người chớ vội đắc ý, đỡ này!"

"Vút?"

"Vù vù ?"

Toàn thân vị thiếu giáo chủ đột nhiên cất cao lên. Sau khi lắng không xoay hai vòng thì từ tâm chường của vị thiếu giáo chủ chợt xuất hiện một luồng kinh lực cực kỳ huyền hoặc, bổ ngay xuống phương vị của Vương Thế Kỳ.

Nhìn thấy chiêu chường này của vị thiếu giáo chủ, Văn Phi Yên hoảng hốt kêu lên, "Đừng thiếu giáo chủ, cùng là người một phe mà.

Còn người nữa, ĐÓ là Thập đạo du hồn chường đó, người còn không mau tránh ư?"

Nói đúng ra, khi Vương Thế Kỳ nhìn thấy đối phương tuy đã kém thế chiêu đầu nhưng vẫn ngang nhiên tiếp tục xuất chường thì Vương Thế Kỳ biết rằng đối phương ắt hẳn phải thi thố một loại tuyệt học cao thâm hơn. Do đó, Vương THẾ Kỳ đã phòng bị sẵn.

Nhất là khi Vương Thế Kỳ nhìn ra kiểu lắng không bay lên rồi lại xoay người của vị thiếu giáo chủ mười phần đến chín là thân pháp Liên hoa đăng đài, một thân pháp lợi hại của Huỳnh Liên giáo Chủ. Vương thế kỳ càng thêm phòng bị hơn.

Đang khi Vương Thế Kỳ định lạng tránh bằng Nhất ma chi vạn ma bộ pháp thì tiếng hô hoán của Văn Phi Yên vang lên. Hào khí bốc lên, Vương Thế Kỳ không những không lạng tránh mà còn ung dung sử dụng lại chính Thập chỉ truy hồn để đối kháng mà không một lời thốt ra.

"Vút, vút ?"

Một bên thì đánh từ trên đánh xuống bằng một loại tuyệt kỹ kỳ kỳ là Thập đạo du hồn. Còn một bên thì bằng bằng với chỉ một tay dùng Thập chỉ truy hồn, một loại tuyệt kỹ mà đối phương đã am tường mọi biến hóa. Kết quả của lần giao chiêu này tuy chưa xảy ra nhưng có đến hai người đã đoán được kết cục.

Văn Phi Yên chất lưỡi kêu khẽ, "Đúng là ngốc tử, không biết sống chết là gì.?"

còn vị thiếu giáo chủ thì âm trầm bảo, "Vậy thì người chết chắc rồi.?"

"âm.?"

"Vút ?"

Tiếng chân kinh liền vang ra và kết cục như thế nào đương nhiên là phải phơi bày lộ lộ.

Văn Phi Yến kinh ngạc khi thấy Vương Thế Kỳ vẫn bình chân như vại Vương Thế Kỳ còn bình ổn nhìn vị thiếu giáo chủ bị dư kinh hát bay đi, nghe vị thiếu giáo chủ gầm lên.

"Tà môn! Đây không phải là Thập chỉ truy hồn. Văn muội, có thể Vi lệnh sư đã bị hấn giết hại và tuyệt kỹ Thập chỉ truy hồn khi lọt vào tay hấn đã bị hấn biến cải đi ít nhiều. Chúng ta cùng liên thủ loại trừ hấn đi, Văn muội.?"

Gầm xong, vị thiếu giáo chủ không chờ xem phản ứng của Văn Phi Yến đã hộc tốc lao như tên bắn vào Vương Thế Kỳ.

"vút ?"

"vù vù ?"

Đến lúc này Vương Thế Kỳ mới chịu lên tiếng phát thoại, "Nếu thiếu giáo chủ không chịu dừng tay thì đừng trách Vương Thế Kỳ ta sao không nể mặt đó.?"

Tuy hô hoán như thế, nhưng Vương Thế Kỳ cũng phần nào nhân nhượng khi phải di bộ lách tránh, khi chưởng lực du hồn của vị thiếu giáo chủ cuộn đến.

Lần đầu tiên được mục kích bộ pháp kỳ ảo của Vương Thế Kỳ, vị thiếu giáo chủ vừa sợ vừa giận quát lên, "Người không nể mặt thì sao chứ? Người của bọn giáo không hề biết khiếp sợ trước địch nhân đâu ?"

Thật là quái lạ, ngay sau câu quát của vị thiếu giáo chủ chợt có ai đó nhại lại y như lời của vị thiếu giáo chủ vừa quát nhưng dựa theo âm thanh thì nhân vật nhại lại đó có nội lực sung mãn hơn bội phần, "Phải đó, người không nể mặt thì sao chứ? Người của bọn giáo không hề biết khiếp sợ trước địch nhân đâu.?"

âm thanh vừa dứt thì ở cách đó không xa, ba nhân vật cùng một lúc xuất hiện.

Văn Phi Yến mừng rỡ kêu lên, "Su phụ, nhị vị bá bá.?"

Vị thiếu giáo chủ còn mừng hơn khi cao giọng kêu lên, "Là tam vị lệnh sư? Tam vị xuất hiện thật đúng lúc. Hãy giữ tên này cho bọn thiếu giáo chủ đi.?"

Riêng Vương Thế Kỳ thì không thể hiểu được lòng mình. Vương Thế Kỳ thoáng thất vọng khi nhìn thấy ba nhân vật kia, một nữ hai nam đang tuân theo mệnh lệnh của vị thiếu giáo chủ để cùng song song tiến về Vương Thế Kỳ.

"Họ chỉ biết nhắm mắt mà hành động theo mệnh lệnh. Họ đều hồ đồ như thế ư? Chẳng trách người của võ lâm Trung Nguyên cứ xem Huỳnh Liên giáo là tà giáo. Ta phải hành động như thế nào cho phải lẽ đây?"

Đang khi Vương Thế Kỳ bần khoản và thất vọng như vậy, Văn Phi Yến lại đột ngột tiến ra. Vừa ngăn cản đường tiến của ba nhân vật kia, Văn Phi Yến vừa vội vàng lên tiếng, "Su phụ, nhị vị bá bá. Xin đừng làm lẫn. Theo đồ nhi thì gã này rất có thể có liên quan đến Vi di di. Tam vị nhân gia xin hãy hỏi lại cho rõ đã?"

Nghe thế ba nhân vật kia đều giật mình còn Vương Thế Kỳ thì gật đầu, thâm thán phục đởm lược cùng dũng khí của Văn Phi Yến.